

Lieta C-112/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 25. februāris

Iesniedzējtiesa:

Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 19. februāris

Prasītāja:

X BV

Atbildētāji:

Classic Coach Company vof

Y

Z

HOGE RAAD DER NEDERLANDEN (Nīderlandes Augstākā tiesa)

CIVIELE KAMER (civillietu palāta)

[..]

Datums: 2021. gada 19. februāris

SPRIEDUMS

Lietā

X [prasītāja] B.V.,

atrodas [uzņēmējdarbības vieta],

kasācijas sūdzības iesniedzēja [..], turpmāk tekstā – [prasītāja],

[..]

pret

1. *V.O.F. CLASSIC COACH COMPANY*, atrodas Almere (Nīderlande),

2. Y [atbildētājs 2],

dzīvo [dzīvesvietas adrese],

3. Z [atbildētājs 3],

dzīvo [dzīvesvietas adrese],

pretējās puses kasācijas tiesvedībā [..], turpmāk tekstā kopā saukti – “CCC u.c.”,

[..]

1. Tiesvedības norise

[..] [informācija par procesu]

2 Sākumpunkti un fakti

2.1

Kasācijas tiesvedības ietvaros var vadīties no sekojošā:

(i) Laikā no 1968. līdz 1977. gadam brāļi [attiecīgā persona 2] (turpmāk tekstā – “attiecīgā persona 2”) un [attiecīgā persona 3] (turpmāk tekstā – “attiecīgā persona 3”) bija partneri pilnsabiedrībā [oriģ. 2. lpp.] ar nosaukumu “*Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei*” (turpmāk tekstā – “*Amersfoort's Bloei 1968*”), kura atradās Amersfortā [Amersfoort] (Nīderlande) un kura nodrošināja pasažieru komercpārvadājumus ar autobusu.

(ii) Laikā no 1969. vai 1970. gada līdz 1977. gadam *Amersfoort's Bloei 1968* aktīvi darbojās pasažieru pārvadājumu ar tūrisma autobusiem jomā, uz kuriem bija izvietots “[B]”. [Attiecīgā persona 1] bija [attiecīgās personas 2] un [attiecīgās personas 3] tēvs, un no 1935. gada līdz savai nāvei 1971. gadā veica komercdarbību, nodrošinot neregulārus pasažieru pārvadājumus ar autobusu.

(iii) 1975. gadā [attiecīgā persona 2] nodibināja sabiedrību ar ierobežotu atbildību [prasītāja]. [Prasītājas] atrašanās vieta ir [juridiskā adrese], un tā veic komercdarbību tūrisma autobusu jomā. Kopš 1975. vai 1978. gada [prasītāja] izmanto komercnosaukumus “[A]” un/vai “[Prasītāja]”.

(iv) 1977. gadā [attiecīgā persona 2] izstājās no *Amersfortas Bloei 1968*, līdz ar ko [attiecīgā persona 3] turpināja komercdarbību kopā ar sievu kā partneri,

reģistrējot uzņēmumu ar nosaukumu “*Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei B.V.*” (turpmāk tekstā – “*Amersfoort's Bloei B.V. 1977*”) kā sabiedrību ar ierobežotu atbildību un juridisko adresi Amersfortā (Nīderlande).

(v) 1991. gadā nodokļu apsvērumu dēļ [attiecīgā persona 3] kopā ar sievu nodibināja pilnsabiedrību “*V.O.F. Amersfoort's Bloei*” (turpmāk tekstā – “*Amersfoort's Bloei 1991*”) ar juridisko adresi Amersfortā (Nīderlande). *Amersfoort's Bloei B.V. 1977* un *Amersfoort's Bloei 1991* pastāvēja vienlaikus.

(vi) *Amersfoort's Bloei B.V. 1977* un *Amersfoort's Bloei 1991* izmantoja tūrisma autobusus, uz kuriem izvietotajā apzīmējumā laikā no 1977. gada līdz 1997. gadam bija ietverts personvārds “[attiecīgā persona 3]”.

(vii) 1995. gadā pēc [attiecīgās personas 3] nāves divi [attiecīgās personas 3] dēli pārņēma uzņēmumu *Amersfoort's Bloei 1991* ar nosaukumu “*V.O.F. Classic Coach Company*” (turpmāk tekstā – “*CCC*”). *CCC* sākotnēji atradās Amersfortā (Nīderlande), no 1996. gada Dīmenā [*Diemen*] (Nīderlande) un no 2006. gada arī Almerē [*Almere*] (Nīderlande).

(viii) Jebkurā gadījumā no 2001. gada *CCC* pasažieru pārvadājumu ietvaros izmantoja apzīmējumu “[C]”. Dažus pēdējos gadus *CCC* tūrisma autobusu aizmugurē ir izvietots apzīmējums “[D] [attiecīgā persona 3]”.

(ix) [Prasītāja] ir 2008. gada 15. janvārī izsniegtās Beniluksa vārdiskas preču zīmes “[prasītāja]” īpašniece, kas reģistrēta ar numuru [006] attiecībā tostarp uz 39. klasē ietilpstošiem pakalpojumiem, ieskaitot pasažieru pārvadājumus ar autobusu.

2.2

Šajā tiesvedībā [prasītāja] prasa tostarp to, lai *CCC* u.c. izbeigtu jebkādus pārkāpumus pret tās Beniluksa vārdisko preču zīmi “[prasītāja]” un komercnosaukumu [A] un “[prasītāja]” un arī turpmāk atturētos no tiem.

[Prasītāja] pamatoja savu prasību tādejādi, ka *CCC* u.c., izmantojot apzīmējumu “[attiecīgā persona 3]”, esot pārkāpusi tās preču zīmju tiesības, kas izriet no Beniluksa konvencijas par intelektuālo īpašumu (turpmāk tekstā – “*BÜGE*”) 2.20. panta 1. punkta b) un d) apakšpunktiem (iepriekšējā redakcijā) (tagadējā redakcijā 2.20. panta 2. punkta b) un d) apakšpunkts) un tās tiesības uz komercnosaukumu, kas izriet no *Handelsnaamwet* (likuma par komercnosaukumiem, turpmāk tekstā – “*Hnw*”) 5. panta.

2.3

CCC u.c. iebilda pret izvirzīto iespējamo preču zīmes pārkāpumu, pamatojoties tostarp uz *BÜGE* 2.23. panta 2. punktu (iepriekšējā redakcija). Saskaņā ar šo noteikumu preču zīmes īpašnieks nevar iebilst pret līdzīgas zīmes izmantošanu

komercdarbībā, ja un ciktāl to aizsargā [oriģ. 3. lpp.] agrāka, saskaņā ar vienas no Beniluksa valstu tiesībām atzīta, reģionālas nozīmes norma.

CCC u.c. cēla iebildumus pret izvirzīto iespējamo komercnosaukuma pārkāpumu, ar kuriem tostarp atsaucās uz tiesību īstenošanas iespējas zudumu.

2.4

Rechtbank (tiesa, Nīderlande) [prasītājas] prasību apmierināja.

2.5

Hof (apelācijas tiesa, Nīderlande) atcēla *Rechtbank* spriedumu un [prasītājas] prasību noraidīja.¹

Šajā kontekstā, ciktāl tas attiecas uz kasācijas tiesvedību, *Hof* norādīja:

Attiecībā uz iespējamo preču zīmes pārkāpumu

[Prasītāja] uzskata apzīmējuma “[attiecīgā persona 3]” apstrīdēto izmantošanu uz CCC autobusiem par (daļu no) preču zīmes un komercnosaukuma izmantošanas. CCC u.c. uzskata, ka šī izmantošana būtu jākvalificē tikai kā komercnosaukuma izmantošana. Tā kā starp pusēm par to strīds nepastāv, *Hof* apstrīdēto apzīmējuma “[attiecīgā persona 3]” izmantošanu noteikti kvalificē kā (daļu no) komercnosaukuma izmantošanas. Ņemot vērā turpmāk sniegtos paskaidrojumus, jautājums, vai tiek izmantota arī preču zīme, var palikt atklāts. Ja CCC u.c. jau līdz preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanai 2008. gada 15. janvārī izmantoja personvārdu “[attiecīgā persona 3]” identiskā vai līdzīgā veidā – vismaz kā komercnosaukuma (-u) (noteicošu daļu) – saskaņā ar *BÜGE* 2.23. panta 2. punktu [prasītāja] nevar iebilst pret šo “agrāko tiesību” izmantošanu. [..]

Hof vadās no tā, ka sākot ar 2006. gadu CCC veica pasažieru pārvadājumus vispirms ar vienu un vēlāk ar diviem moderniem tūrisma autobusiem, kuru aizmugurē bija atveidots personvārds “[attiecīgā persona 3]” un zem tā, respektīvi, blakus tam, norāde uz tīmekļvietni [www.\[D\].nl](http://www.[D].nl). Personvārda “[attiecīgā persona 3]” izmantošana šādā veidā ir jāuzskata par komercnosaukuma izmantošanu. Tādejādi CCC u.c. var pamatoti atsaukties uz *BÜGE* 2.23. panta 2. punktu, un prasījums izbeigt preču zīmes pārkāpumu ir jānoraida. [..]

Attiecībā uz iespējamo komercnosaukuma pārkāpumu

Tā kā CCC u.c. apgalvo, ka [prasītāja] izmantojot komercnosaukumu kopš 1978. gada un ka CCC to neesot izmantojusi pirms 1991. gada, *Hof* uzskata, ka [prasītājai] ir agrākas tiesības uz komercnosaukumu nekā CCC. Sakarā ar to, ka CCC izmanto apstrīdēto komercnosaukumu ([D] [attiecīgā persona 3]), pastāv

¹ *Gerechthof Den Haag* (Hāgas apelācijas tiesa, Nīderlande), 2019. gada 12. februāris, ECLI:NL:GHDHA:2019:1530.

risks, ka sabiedrība sajauc ar [prasītājas] komercnosaukumu ([A] un [prasītāja]). Proti, visos šajos komercnosaukumos [prasītājas] vārds ir noteicošs elements, pusēm veicot identisku uzņēmējdarbību, un turklāt daļēji tajā pašā teritorijā un ar tuvu stāvošiem uzņēmumiem. [..]

Hof ieskatā, CCC u.c. varēja paļauties, ka [prasītāja] neiebildīs pret komercnosaukuma “[D] [attiecīgā persona 3]” izmantošanu uz CCC autobusiem. *Hof* ņēmusi vērā, ka laikā no 1977. līdz 1997. gadam [prasītāja] samierinājās, ka *Amersfoort's Bloei* uzņēmumi un CCC izmantoja autobusus ar komercnosaukumu, kuros [prasītājas] vārds bija noteicošs, vai vismaz viens no kopējo apzīmējumu noteicošajiem elementiem, ka CCC var pamatoti pieņemt, ka kopš 2007. gada [prasītāja] ir samierinājusies, ka CCC (atkal) pārvadā pasažierus [orig. 4. lpp.] ar autobusiem, uz kuriem attēlots komercnosaukums “[attiecīgā persona 3] www.[D].nl” / “[D] [attiecīgā persona 3]”, ka *Amersfoort's Bloei* uzņēmumi un [prasītāja] ir apmēram divdesmit gadus strādājuši kopā un ka vārds “[prasītāja]” kā komercnosaukums (vai tā daļa) attiecas uz attiecīgo personu kopējā vectēva uzņēmumu. Šādos apstākļos saskaņā ar labticības principu nav pieļaujams, ka 2015. gada beigās [prasītājai] joprojām būtu iespēja iebilst pret šo izmantošanu, pamatojoties uz tās agrākajām tiesībām uz komercnosaukumu. Secinājumu, ka CCC u.c. vēl jo vairāk varēja paļauties, ka [prasītāja] neiebildīs pret apzīmējuma “[attiecīgā persona 3]” izmantošanu uz to autobusiem, apstiprina, ka [prasītāja] ilgu laiku samierinājās ar apzīmējuma “[C]” izmantošanu uz pasažieru pārvadāšanai paredzētajiem retro autobusiem. CCC u.c. apgalvo, ka tas tā bija kopš 1991. gada. [Prasītāja] piekrita – vismaz nenoliedza –, ka CCC rīcībā 1997. gadā bija divi un 2006. gadā četri retro autobusi un ka apzīmējums “[C]” uz šiem autobusiem tika attēlots katrā ziņā kopš 2001. gada, un ka tā to zināja. Tādējādi [prasītāja] samierinājās ar šo izmantošanu vismaz četrpadsmit gadus. [..]

Pat ja varētu pieņemt, ka [prasītāja] kopš 2007. gada nebija zinājusi, ka CCC uz tās autobusiem izmantoja [prasītājas] komercnosaukumu, un tā arī nebūtu atbildīga par šo nezināšanu, pārējie šīs lietas apstākļi ([prasītājas] komercnosaukuma izmantošanas pieļaušana autobusos laika posmā no 1977. līdz 1997. gadam un retro autobusus no 2001. gada, pušu ilgtermiņa sadarbība un kopīgais vectēvs kā komercnosaukuma izcelsmes pamats) ir pietiekams pamatojums, lai pieņemtu, ka CCC pamatoti paļāvās, ka [prasītājai] nebūtu iebildumu, ka tā uz saviem autobusiem izmanto komercnosaukumu “[D] [attiecīgā persona 3]”. [..]

Iepriekšminētais noved pie tā, ka CCC u.c. saistībā ar aizstāvību pret prasību par komercnosaukuma pārkāpumiem var veiksmīgi atsaukties uz tiesību īstenošanas iespējas zudumu (piekrišanas dēļ), un prasība arī šajā daļā ir noraidāma. [..]

3 Apelācijas pamatojuma vērtējums kasācijas tiesvedībā

3.1

Kasācijas sūdzības pamata III līdz VIII daļa attiecas uz *Hof* vērtējumu un tā pamatā esošo argumentāciju [...], ka *CCC* u.c. iesniegtā apelācija, pamatojoties uz tiesību īstenošanas iespējas zudumu kā aizstāvību pret [prasītājas] prasījumiem par komercnosaukuma izmantošanu, ir pamatota.

Šajās daļās izvirzītie iebildumi nevar būt pamats tam, lai kasācijas sūdzība būtu sekmīga. [...] [procesuāls noteikums]

3.2

I daļa ir vērsta pret *Hof* vērtējumu, ka *CCC* u.c. var sekmīgi atsaukties uz *BÜGE* 2.23. panta 2. punktu (iepriekšējā redakcija).

Šajā daļā tostarp tiek apgalvots, ka *Hof* esot paudusi nepareizu juridisko interpretāciju, nolemjot [...], ka *CCC* u.c. būtu varējusi atsaukties uz *BÜGE* 2.23. panta 2. punktu (iepriekšējā redakcija), ja tā būtu lietojusi komercnosaukumu “[attiecīgā persona 3]” pirms preču zīmes reģistrācijas vai reģistrācijas brīdī 2008. gada 15. janvārī. Šajā I daļā tiek apgalvots, ka *CCC* u.c. varēja atsaukties uz *BÜGE* 2.23. panta 2. punkta (iepriekšējā redakcija) ierobežojumu tikai tad, ja to komercnosaukums ir agrāks nekā [prasītājas] nosaukums. Tā kā *Hof* [...] paziņoja, ka [prasītājas] tiesības uz komercnosaukumu ir agrākas nekā *CCC* u.c., un [...] nolēma, ka [oriģ. 5. lpp.] pastāv iespēja sajaukt [prasītājas] un *CCC* u.c. komercnosaukumus, *CCC* u.c. nav “agrāku tiesību” *BÜGE* 2.23. panta 2. punkta (iepriekšējā redakcija) izpratnē.

3.3.1

Galvenais I daļā izvirzītais jautājums ir par to, kad pastāv “agrākas tiesības” *BÜGE* 2.23. panta 2. punkta (iepriekšējā redakcija) izpratnē. Šajā tiesību normā ir noteikts:

“Ekskluzīvās tiesības uz preču zīmi neietver tiesības iebilst pret līdzīga apzīmējuma izmantošanu komercdarbībā, ja un ciktāl to aizsargā agrākas reģionālas nozīmes tiesības, kas atzītas saskaņā ar vienas no Beniluksa valstu tiesību normām.”

3.3.2

BÜGE 2.23. panta 2. punkts (iepriekšējā redakcija) ieviesa atcelto preču zīmju direktīvu 89/104/EEK² un 2008/95/EK³ 6. panta 2. punktu. Pēdējā minētajā direktīvā šis noteikums bija izteikts šādā redakcijā:

² Padomes Pirmā direktīva 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, OV 1989, L 40, 1. lpp.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/95/EK (2008. gada 22. oktobris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, OV 2008, L 299, 25. lpp.

“Preču zīme nedod īpašniekam tiesības aizliegt trešajai personai izmantot komercdarbībā agrākas tiesības, kas ir spēkā konkrētā apvidū, ja attiecīgās dalībvalsts tiesību akti atzīst šīs tiesības un tās ir spēkā teritorijā, kurā tiek atzītas.”

3.3.3

Preču zīmju direktīvas 2008/95/EK 6. panta 2. punkts pēdējo reizi gandrīz negrozīts tika pārņemts preču zīmju direktīvas (ES) 2015/2436⁴ 14. panta 3. punktā. Šis noteikums tika īstenots ar pašreizējo *BÜGE* 2.23. panta 2. punktu, kas arī ir gandrīz identisks *BÜGE* 2.23. panta 2. punktam (iepriekšējā redakcija), kuram ir izšķiroša nozīme šajā tiesvedībā.

3.3.4

Tiesvedība pamatlietā sākās 2015. gada nogalē (kad [prasītāja] prasīja CCC u.c. izbeigt preču zīmes pārkāpumu). Tādējādi uz to attiecas Preču zīmju direktīva 2008/95/EG.⁵

3.3.5

Hoge Raad ieskatā pastāv pamatotas šaubas par atbildi uz jautājumu, kad var pieņemt, ka pastāv “agrākas tiesības” atceltās Preču zīmju direktīvas 2008/95/EK 6. panta 2. punkta izpratnē. Eiropas Savienības Tiesa līdz šim to nav komentējusi.

3.3.6

Ir iedomājams, ka, lai konstatētu “agrākas tiesības” šīs normas izpratnē, kā to uzskatījusi *Hof*, pietiek ar to, ka trešā persona pirms preču zīmes reģistrācijas ir izmantojusi komercdarbībā tiesības, kas atzītas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

3.3.7

Ir arī iedomājams, ka “agrākas tiesības” var tikt atzītas tikai tad, ja, pamatojoties uz šīm agrākajām tiesībām, saskaņā ar piemērojamiem valsts tiesību aktiem var tikt aizliegta preču zīmes īpašnieka veiktā preču zīmes izmantošana. **[oriģ. 6. lpp.]**

Šajā kontekstā jāatzīmē, ka Itālijas delegācija Preču zīmju direktīvas 89/104/EEK 6. panta 2. punktam sākotnēji piedāvāja šādu formulējumu:⁶

⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2436 (2015. gada 16. decembris), ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, OV 2015, L 336, 1. lpp.

⁵ Skat. spriedumu, 2016. gada 3. marts, *Daimler*, C-179/15, ECLI:EU:C:2016:134, 19. punkts

⁶ Piezīme 9377/86 (1986. gada 15. oktobris) 12. lpp., 26. zemsvītras piezīme: <https://www.civil.law.cam.ac.uk/projecteuropean-travaux/trade-marks-directive>.

“The trade mark shall not entitle the proprietor to prohibit a third party from using, in the course of trade, an earlier right which only applies in a particular locality if such use is confined to the territory where that right is recognized by the laws of the Member State in question, *even though that right may no longer be invoked against the later registered trade mark.*” [izcelts tikai šeit] [“Preču zīme nedod tās īpašniekam tiesības aizliegt trešai personai komercdarbībā izmantot agrākas tiesības, kas attiecas tikai uz konkrētu apvidu, ja šāda izmantošana attiecas tikai uz teritoriju, kurā šīs tiesības ir atzītas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, *pat tad, ja šīs agrākās tiesības vairs nevar izmantot pret reģistrēto preču zīmi.*”]

Izceltā daļa tomēr nav iekļauta Preču zīmju direktīvas 89/104/EEK 6. panta 2. punktā.

Turpinājumā jāpievērš uzmanība tam, ka saskaņā ar Preču zīmju direktīvas 2008/95/EK 4. panta 4. punkta c) apakšpunktu un Preču zīmju direktīvas (ES) 2015/2436 5. panta 4. punkta b) apakšpunktu katra dalībvalsts var noteikt, ka preču zīme netiek reģistrēta vai reģistrācijas gadījumā var tikt atzīta par spēkā neesošu, ja un ciktāl preču zīmes lietošanu var aizliegt, pamatojoties uz citām agrākām tiesībām.⁷

3.3.8

Ir arī iedomājams, ka, lai pieņemtu trešās personas “agrākas tiesības”, ir svarīgi, vai preču zīmes īpašniekam ir vēl agrākas tiesības (atzītas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem) uz apzīmējumu, kas ir preču zīmes pamatā, un ja tā, vai šīs trešās personas domājams “agrāko tiesību” izmantošanu var aizliegt, pamatojoties uz šīm vēl agrākajām tiesībām (skat. šo gadījumu zemāk 3.3.9. punktā).

3.3.9

Hof pamatlietā ir nolēmusi, ka preču zīmes īpašnieci [prasītājai] attiecībā uz reģistrētās preču zīmes pamatā esošo apzīmējumu “[prasītāja]” ir pat agrākas tiesības uz komercnosaukumu nekā CCC u.c. [..]. *Hof* ieskatā [prasītājai] drīzāk ir zudusi iespēja īstenot tiesības aizliegt CCC u.c., pamatojoties uz šīm agrākajām tiesībām uz komercnosaukumu, izmantot komercnosaukumu “[attiecīgā persona 3]” – domājamās CCC u.c. “agrākas tiesības” [..].

Saskaņā ar Nīderlandes tiesībām tiesību īstenošanas iespējas zudumu var pieņemt, ja tiesību īpašnieks ir rīkojies tādā veidā, kas saskaņā ar labas ticības principu nav savienojams ar turpmāku viņa tiesību vai pilnvaru izmantošanu. Tam nepietiek tikai ar vienkāršu laikposma notecējumu. Jābūt īpašiem apstākļiem, kas attaisnotu

⁷ Šajā nozīmē skat. arī Padomes Regulas (EK) 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Kopienas preču zīmi (Kodificētā versija) 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu (OV 2009, L 78, 1. lpp) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par ES preču zīmi (Kodificētā versija) 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu (OV 2017, L 154, 1. lpp.).

otras puses pamatotu palāvību tam, ka tiesību īpašnieks vairs nepretendēs uz savu prasījumu, vai kas radītu netaisnīgu slogu vai neizdevīgumu attiecībā pret otras puses stāvokli, ja tiesības vai pilnvaras tomēr vēl tiktu izvirzītas.⁸

Ņemot vērā punktā Nr. 3.1 norādītos apsvērumus, šajā lietā jāpieņem, ka CCC u.c. aizstāvoties pret [prasītājas] komercnosaukuma tiesību prasījumu var pamatoti atsaukties uz tiesību īstenošanas iespējas zudumu. Tas noved pie tā, ka [prasītāja] nevar aizliegt CCC u.c. komercnosaukuma “[attiecīgā persona 3]” (domājams CCC u.c. “agrākās tiesības”) izmantošanu, pamatojoties uz savām vēl agrākām tiesībām uz komercnosaukumu.

3.3.10

Hoge Raad iesniedz jautājumu Eiropas Savienības Tiesā prejudiciāla nolēmuma saņemšanai, jo atbilde uz jautājumu par to, kā jēdziens “agrākās tiesības” jāinterpretē atceltās preču zīmju direktīvas 2008/95/EK 6. panta 2. punkta izpratnē, ir būtiska, lai izvērtētu I daļu, un uz šo jautājumu tā nevar atbildēt bez pamatotām šaubām. [oriģ. 7. lpp.]

3.4

[..] [Informācija par valsts tiesvedību]

4. Faktu un sākumpunktu izklāsts, uz kuriem būtu jābalsta Eiropas Savienības Tiesas interpretācija

Hoge Raad atsaucas uz faktiem un sākumpunktiem, kas minēti iepriekš 2.1. līdz 2.5. punktos un 3.3.9. punktā un kuri ir jāizmanto kā pamats, atbildot uz prejudiciālajiem jautājumiem.

Turpmākai virzībai par pamatu jāpieņem, ka [prasītājas] komercnosaukumi “[A]” un “[prasītāja]” un CCC u.c. komercnosaukums “[attiecīgā persona 3]” ir Nīderlandē atzītas tiesības atceltās preču zīmju direktīvas 2008/95/EK 6. panta 2. punkta izpratnē.

5 Prejudiciālie jautājumi

1. Vai, lai konstatētu, ka pastāv kādas trešās personas “agrākās tiesības” atceltās Direktīvas 2008/95/EK 6. panta 2. punkta izpratnē,

a) pietiek ar to, ka pirms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas šī trešā persona komercdarbībā izmantoja tiesības, kas atzītas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, vai

⁸ [..]

b) ir nepieciešams, lai šī trešā persona, pamatojoties uz šīm agrākajām tiesībām, saskaņā ar attiecīgām valsts tiesību normām varētu aizliegt preču zīmes īpašniekam izmantot preču zīmi?

2. Vai atbildot uz pirmo jautājumu ir nozīme arī tam, vai preču zīmes īpašniekam ir vēl agrākas (saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem atzītas) tiesības attiecībā uz apzīmējumu, kas reģistrēts kā preču zīme, un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai ir nozīme tam, vai preču zīmes īpašnieks var aizliegt trešās personas apgalvoto “agrāku tiesību” izmantošanu, pamatojoties uz šīm vēl agrākajām atzītajām tiesībām?

6 Nolēmums

[..] [*Hoge Raad* uzdod iepriekš minētos jautājumus, apturot tiesvedību]

[..] [paraksts]